

Η επικοινωνία μου με τον άγιο Πορφύριο.

Είχα την εύνοια του Θεού – διηγείται ο κ. Νικόλαος Τζάφας – να γνωρίσω τον όσιο Πορφύριο και να πάρω την ευλογία του. Πρώτη φορά τον συνάντησα στο εκκλησάκι του Αγίου Νικολάου στα Καλλίσια Πεντέλης. Αποφασίσαμε τρεις πνευματικοί αδελφοί να πάμε να πάρουμε την ευχή του. Στον δρόμο που πηγαίναμε χαρούμενοι που θα γνωρίσουμε έναν Άγιο, λέγαμε να μας αξίωνε ο Θεός όπως είμαστε και οι τρεις να πηγαίναμε στα Ιεροσόλυμα και όπως είμαστε και οι τρεις να πηγαίναμε και στο Άγιον Όρος.

Φθάσαμε στο εκκλησάκι, ανάψαμε το κεράκι μας και με πόθο πολύ ζητήσαμε από την αδελφή του να δούμε τον Γέροντα. Η απάντηση ήταν αρνητική, διότι ο Γέροντας ήταν αδιάθετος και δεν δεχόταν. Αυτό μας έκοψε την χαρά. Παρακαλέσαμε από μέσα μας τον άγιο Νικόλαο και τον Γέροντα να μας δεχθή.

Ξανά ενοχλήσαμε την αδελφή του να τον ρωτήσει, εάν μπορούμε μόνο να του φιλήσουμε το χέρι, τίποτε άλλο. Πράγματι ξανά πήγε η αδελφή του και τον ρώτησε και, δόξα τω Θεώ, είπε να περάσουμε.

Όταν μπήκαμε στο μικρό κελλάκι του, καθόταν σε κάποια κασέλαντιβάνι στην γωνιά, που έμοιαζε σαν φέρετρο. Του βάλουμε μετάνοια, φιλήσαμε το χεράκι του και του είπαμε «ήλθαμε να πάρουμε την ευχή σας

και την ευλογία σας, Γέροντα». Και μας απάντησε ως εξής: «Τι να σας δώσω εγώ, παιδιά μου. Να, όπως είστε και οι τρεις, να σας αξιώση ο Θεός να πάτε στα Ιεροσόλυμα και όπως είστε και οι τρεις, να πάτε στο Άγιον Όρος». Όπως και έγινε. Εκπλαγήκαμε, διότι ό,τι λέγαμε στον δρόμο, μας τα επανέλαβε ο Όσιος.

Η επικοινωνία με τον Γέροντα δεν ήταν εύκολη, ούτε να τον βρης όταν τον αναζητούσες, ούτε να μιλήσης όταν τον εύρισκες, απλώς έπαιρνες την ευχή του και έφευγες, διότι είχε πάρα πολύ κόσμο και δεύτερον έφευγε έξαφνα σε άγνωστη κατεύθυνση για Ιεραποστολή, όπου υπήρχε ανάγκη και εντολή της Χάριτος. Εκείνο που διαπίστωσα εμπειρικά ήταν ότι, όταν είχα κάποια ανάγκη, τον εύρισκα ακόμη και στο τηλέφωνο, όταν λυνόταν το πρόβλημα, ήταν δύσκολη η επικοινωνία. Γι' αυτό είμαι πολύ χαρούμενος που αξιώθηκα τα λίγα αυτά αντίδωρα της επικοινωνίας μου με έναν Άγιο.

Η επόμενη συνάντησή μου ήταν ή την δευτέρα ημέρα του Πάσχα ή την τρίτη ημέρα. Το πρωί που σηκώθηκα αισθάνθηκα έντονα μέσα μου ότι θα είναι εκεί. Είπα στην γυναίκα μου «θα πάω στον παππούλη». Μου λέει «θα είναι εκεί;». Της λέω «εκεί είναι». Ξεκίνησα γρήγορα από Ζωγράφου να πάω Πεντέλη. Μάλιστα όταν έφθασα τον βρήκα έξω από το Μοναστηράκι σαν να με περίμενε, είχε μια πετσετούλα άσπρη στο κεφαλάκι του και έκανε βολτούλες στον ήλιο.

Μόλις τον πλησίασα του έβαλα μετάνοια και τον ρώτησα:

- Με θυμάστε ποιος είμαι, παππούλη;
- Ναι, μου απαντά. Ο Νίκος δεν είσαι, παιδί μου;
- Ναι, Γέροντά μου, του απάντησα.

Με έπιασε από το χέρι και μου είπε «πάμε μέσα στο δάσος, γιατί σε λίγο θα 'ρθη πολύς κόσμος». Πράγματι πήγαμε στο δάσος, η τοποθεσία που πήγαμε δεν ήταν μακριά από το Μοναστηράκι, αλλά ήταν λίγο απόκρυφο εκεί. Άρχισε να μου μιλάει διάφορα πράγματα θαυμαστά για τις ενέργειες του Θεού και πώς τον χρησιμοποιούσε ο Θεός για την σωτηρία των ανθρώπων με τις αποκαλύψεις που τους έκανε και τους επανέφερε στον δρόμο της μετανοίας.

Είχε όρεξη εκείνη την ημέρα ο Γέροντας, ένοιωθες τόση χαρά κοντά του, κρεμόσουν από τα χείλη του· έπιανε τα λουλουδάκια, τα ευλογούσε,

μου έδειχνε μερικά φαρμακευτικά, αλλά δυστυχώς δεν τα συγκράτησα, δεν τα θυμάμαι ποια ήταν. Όπως κοίταζε απέναντι το βουνό, μου λέει «εκεί ήταν ωραία να κάνω ένα Μοναστηράκι, αλλά δεν το επιτρέψανε».

Όση ώρα μου μιλούσε ο Γέροντας, είχα στον νου μου να του ζητήσω και εγώ μια χάρη. Τον Άγιο είχα κοντά μου και να μην αξιοποιήσω την ευκαιρία; Είχα έναν πόνο στο αριστερό μου χέρι, ψηλά στον ώμο. Πολλές φορές δεν είχα πού να το βάλω, πονούσα μέσα στο μεδούλι. Του λέω:

➤ Παππούλη μου, μου σταυρώνετε εδώ το χέρι μου που με πονάει;

Το κοίταξε αμέσως και μου λέει:

➤ Παιδί μου, είναι επαγγελματικό, υπερκόπωση από τα βάρη.

Σήκωσε το χέρι του και με σταύρωσε λέγοντας: «Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησον τον δούλον σου». Και από εκείνη την ώρα έγινα καλά. Τόσα χρόνια περάσανε, δεν ξαναπόνεσα. Εγώ είχα παιδιά και υποχρεώσεις, με έκανε καλά. Το γεγονός αυτό το είπα και σε ένα πολύ πιστό πνευματικό αδελφό αφιερωμένο, για να πάη και αυτός να τον σταυρώση, διότι υπόφερε από εντεροκολίτιδα. Δίπλωνε στην μέση από τον πόνο. Μόλις, όμως, τον είδε, του είπε «εσύ υποφέρεις από αυτό, αλλά πρέπει να το έχης, σου χρειάζεται».

Από το βιβλίο: «Ο Όσιος Πορφύριος (Μαρτυρίες – Διηγήσεις – Νουθεσίες)». Α'. Μαρτυρίες. Έκδοση «Ενωμένη Ρωμηοσύνη», σελ. 161.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>